

се, — каза той на навалищата, що почна да шуми и да негодува, — тя нѣма никого да закачи.

Момчето отвърза грамадно животно и го отведе малко настрана отъ колата. Мечката седна на заднитѣ си крака, подпрѣ се съ прѣднитѣ и замърда цѣлото си тѣло настрани, като тежко въздишаше и хъркаше. Тя бѣше, наистина много стара; зжбитѣ ѝ бѣха пожълтѣли, а козината ѝ почервенѣла и изпадала. Дружески гледаше тя на своя старъ стопанинъ съ единственото си малко око. Настана мъртва тишина.

Дайте пушката, — твърдо каза старецътъ.

Синътъ подаде пушката. Старецътъ я взе и, пристискайки я къмъ гърдитѣ си, почна пакъ да говори на мечката:

— Ще те убия азъ сегичка, мой вѣренъ другарьо. Дай Боже да не трепне ржката ми, за да те олуча право въ сърдцето. Не искамъ да те мжча, мой старий братко! Взехъ те азъ тебе малко меченце; окото ти бѣше извадено, а носътъ — оболѣлъ отъ синджира; като свое дѣте те жалихъ и гледахъ, и пораста ти голѣма и силна мечка; като тебе изъ цѣлиятъ катунъ тука друга нѣма. Пораста ти и не забрави доброто ми: прѣзъ цѣлъ животъ азъ нѣмахъ по-добъръ приятель отъ тебе. Ти бѣше добра и мирна, всичко разбираше, на всичко се научи. Какво щѣхъ да бжда азъ безъ тебе? Ти хранѣше цѣлото ми сѣмейство. Шестъ коня ти ми купи и колиба за зимѣ ми построи. И много те обичахъ азъ и нивга силно не съмъ те билъ, а ако съмъ сгрѣшилъ нѣкога прѣдъ тебе, прости ме, ето прѣдъ краката ти се моля.

Той падна прѣдъ краката на мечката. Животното тихо и жалостно зарева. Старецътъ плачеше и треперѣше съ цѣлото си тѣло.

— Пушкой, тате! — каза му синътъ. — не ни кжсай по-вече сърдцата.

Старецътъ се вдигна. Не течеха вече сълзи отъ очитѣ му. Той отмахна падналата на челото му рошава коса и продължи съ твърдъ и ясенъ гласъ: